



אור הנר



עורך: נדריה אטון

דבר העורך

"וַתַּעַל הַצִּפְרָדַּע וַתִּכַּס אֶת אֶרֶץ מִצְרַיִם"

מסוגל לשאת את הביזיון. הוא מבקש רשות מהמלך: "אעברה נא ואסיר את ראשו". זה הרי הדין, מורד במלכות! זו הרי הדרך של העולם - להשתיק את מי שפוגע בך.

אבל דוד המלך מגלה לנו את סוד ה"בלימה". הוא אומר משפט שמהדהד עד סוף כל הדורות: "הִנֵּיחוּ לוֹ וְיִקְלָל, כִּי אָמַר לוֹ ה'". דוד המלך מבין שהעולם הוא לא הפקר. הוא מבין ששמעי בן גרא הוא לא הבעיה, אלא השליח. אם הקדוש ברוך הוא העמיד צפרדע מולו שתקרקר ותקלל, אין טעם להכות בה. המכה רק תוליד עוד קללות. הגבורה האמיתית היא להכניע את האגו, לסגור את הפה, ולדעת שהכל מושג מלמעלה.

כמה סבל וכמה כאב לב היו נחשכים מאיתנו לו היינו מאמצים את מבטו של דוד המלך. אדם שמכניע את עצמו ומתאפק מלהשיב בשעת מריבה, הוא לא אדם חלש. להיפך, הוא "גיבור הכובש את יצרו". הוא האדם החזק ביותר בחדר, כי הוא הצליח לנצח את היצר המצרי שדוחף אותו "להכות בצפרדע".

הגמרא במסכת חולין אומרת: "אין העולם מתקיים אלא בשביל מי שבולם פיו בשעת מריבה, שנאמר: 'תֵּלֶה אֶרֶץ עַל פְּלִימָה'". בזכות אותה שניה של איפוק, בזכות ההחלטה שלא לענות למילה הרעה - העולם כולו עומד.

יהי רצון שנזכה לזכור ברגעי כעס: כל מכה מולידה צפרדע, אך כל שתיקה מולידה ברכה, בברכת שבת שלום וחודש טוב.

מכה שהולידה עוד צפרדעים רק הגדילה את תסכולו, והתסכול הוליד רצון עז יותר להכות חזק יותר.

אומר הסטייפלער: זהו בדיוק המנגנון המייצר מריבות בין בני אדם. חבר אומר לך מילה פוגעת. השכל אומר: "שתוק, אם תענה - יהיה פה ויכוח של שעות". אבל הלב בוער! אתה חייב להחזיר לו. אתה "מכה" בו במילה עוקצנית, והוא "מתיז" עליך נחיל של קללות בחזרה. אתה לא עוצר, אתה מכה שוב בטיעון מוחץ, והנה הבית כולו מלא ב"צפרדעים" של שנאה,



דמעות וריחוק. מצרים שבתוכנו לא מסוגלים להתאפק, גם כשהם רואים שהם הורסים את עצמם.

הניגוד המוחלט למצרים הוא דוד מלך ישראל. באחד הרגעים הקשים ביותר בתולדות המלוכה, דוד בורח מבנו אבשלום. הוא מושפל, כואב ורדוף. כשהוא מגיע לעיר "בחורים", יוצא לקראתו שמעי בן גרא, איש ממשפחת שאול, ומתחיל לסקול אותו באבנים ולקלל אותו בקללות נמרצות: "צא צא איש הדמים ואיש הבליעל!".

אבישי בן צרויה, גיבור המלחמה, לא

בפרשת "וארא", בשיאו של העימות בין משה רבנו לפרעה, מופיעה מכה מזוה ומסתורית - מכת צפרדע. התורה משתמשת בלשון יחיד: **"וַתַּעַל הַצִּפְרָדַּע וַתִּכַּס אֶת אֶרֶץ מִצְרַיִם"**. רש"י, בחידושו הנפלא, מביא את מדרש חז"ל שמעורר תמיהה עצומה: "צפרדע אחת הייתה, והיו מכין אותה והיא מתזת נחילין נחילין".

דמיינו את המחזה הזה: מצרי עומד עם מקל ומכה בצפרדע. במקום שהיא תמות, היא מתפצלת לעשר צפרדעים. הוא מכה שוב בכעס - והנה מאה צפרדעים מקפצות עליו. הוא צורח בחמת זעם ומכה שוב ושוב, עד שכל מצרים נשטפת במיליוני צפרדעים בגלל אותן מכות.

כאן נשאלת השאלה המתבקשת: וכי המצרים היו טיפשים? הרי הם אנשים אינטליגנטיים, בוני פירמידות, חרטומים מלומדים. האם הם לא ראו שכל מכה רק מחמירה את המצב? מדוע הם לא הניחו את המקל ופשוט התעלמו ממנה?

הגאון הקדוש רבי יעקב ישראל קניבסקי זצ"ל, ה"סטייפלער", העניק לשאלה הזו תשובה שהיא יסוד אדיר בנפש האדם. הוא הסביר כי המצרים לא פעלו מתוך הגיון, אלא מתוך יצר הנקמה.

כשאדם מרגיש מאוים או פגוע, כשהוא מרגיש ש"יצור" מסוים פוגע בכבודו או בשלוותו - נדלקת בו אש. האש הזו נקראת "כעס". ברגע שהאש הזו בוערת, השכל נשרף ראשון. המצרי לא ראה צפרדעים, הוא ראה "אויב" שהוא חייב להכניע. כל



דבר תורה לסעודה שניה

"וידבר משה כן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקצר רוח ומעבודה קשה"

שואל האור החיים הקדוש: מהו "קוצר רוח"? מתרץ האור החיים: שמי שאין בו תורה יש לו קוצר רוח, כי התורה מרחבת ליבו של אדם, ודעתו אינה קצרה, והם לא שמעו אל משה כי לא היה בהם תורה. ומגלה האור החיים הקדוש שחוץ מהענין שהעבודה הייתה קשה מאוד לעם ישראל, הייתה גם נפשם קצרה, וכך הוא טבע האדם שכאשר רע לו בעבודה הקשה, גם נחלש מבחינה נפשית בגלל הרגשת הכאב וכך הוא מכפיל את מכאובו.

ומפרש האור החיים פירוש נוסף: לאחר שנתבשרו ישראל בשורת הגאולה נתרחב לבבם ותחי נפשם, וכשחזרו לשיעבוד קצרה רוחם, כך הוא טבע האדם, שכאשר הייתה לו תקווה ואחר כך חוזר לצרתו הוא נעשה קצר רוח והדבר מכביד עליו יותר, והכתוב מוסיף שגם המצרים עוד הכבידו את העול של העבודה יותר מהרגיל, ולכן כתוב "ומעבודה קשה".

(ישובים ותירוצים על אור החיים הקדוש)

דבר תורה לסעודה ראשונה

"ויקרא פרעה למשה ולאהרן ויאמר העתירו אל ה' ויסר הצפרדעים ממני ומעמי..."

העיר בענין זה רבי ישראל מראדין, בעל ה"חפץ חיים": במכת הצפרדעים הועילה מיד תפילתו של משה רבנו, להסיר את נחילי הצפרדעים מפרעה ומעבדיו, ככתוב: "ויצעק משה אל ה' על דבר הצפרדעים אשר שם לפרעה. ויעש ה' כדבר משה וימותו הצפרדעים מן הבתים ומן החצרות ומן השדות" (ח-ט). לעומת זאת כשפגעו הנחשים השרפים בבני ישראל במדבר בעוון לשון הרע (במדבר כ"א, ד), לא פעל משה בתפילתו להסיר פגע רע זה מישראל, אלא נצטוו לעשות פעולה מיוחדת במינה, ככתוב: "ויאמר ה' אל משה עשה לך שרף ושים אותו על נס..." (במדבר כ"א, ח). הסיבה לכך היא - אומר ה"חפץ חיים" - שלכל צרה שלא תבוא מועילה תפילה, חוץ מחטא לשון הרע, שאין לו תקנה. בתחום זה נוהגים עם האדם מידה כנגד מידה: הדן את חברו לכף זכות - דנים גם אותו בשמים לכף זכות ומרפאים אותו מכל חולי ומחלה, והיפוכו של דבר במספר לשון הרע על אחרים, שמדקדקים עימו בבית דין של מעלה כחוט השערה, שאין לך עבירה גדולה מזו.



דבר תורה לסעודה רביעית

אי"ה ביום שני הקרוב יחול ראש חודש שבט אמירת "יעלה ויבוא" בראש חודש

בתפילות ראש חודש מוספים יעלה ויבוא בתפילות ערבית שחרית ומנחה. אדם ששכח לומר "יעלה ויבוא" וסיים את התפילה, בתפילת ערבית אינו צריך לחזור על התפילה. אומנם בתפילת שחרית ומנחה צריך לחזור לראש תפילת עמידה.

שכח לומר "יעלה ויבוא" בשחרית וזכר לאחר מוסף

יחיד שתפלל שחרית בראש חדש ושכח לומר "יעלה ויבוא", אפילו זכר לאחר שהתפלל מוסף, צריך לחזור ולהתפלל שחרית ולהזכיר "יעלה ויבוא".

ואפילו זכר לאחר ארבע שעות מהיום, כל שנזכר לפני חצות היום, חוזר ומתפלל שחרית ומזכיר "יעלה ויבוא".

(ומכל מקום נראה טוב שיחזור בתנאי של נדבה, לצאת ידי חובת הסוכרים שיחיד ששכח יעלה ויבוא בשחרית וזכר לאחר שהתפלל מוסף, בדיעבד אינו חוזר ומתפלל שחרית, מפני שהזכיר ראש חודש במוסף).

ונכון שיניח תפילין בברכה לפני שיחזור להתפלל שחרית, שמצווה להתפלל עם התפילין, שזוהי קבלת עול מלכות שמים שלמה. ורק אם יש טירחה יתירה בדבר יוכל לסמוך על המקילים בזה. ואם זכר רק אחרי חצות היום יתפלל פעמיים מנחה (אפילו שהתפלל מוסף) ויאמר בשתייהן "יעלה ויבוא", ואין צורך לחזור ולהניח תפילין במנחה.

דבר תורה לסעודה שלישית

"ויקח אהרן את אלישבע בת עמינדב אחות נחשון לו לאשה" "אמר רבי אלעזר: "לעולם" ידבק אדם בטובים, שהרי משה שנשא את בת יתרו, יצא ממנו יהונתן. (שהיה כהן לעבודה זרה אצל מיכה). אהרון שנשא בת עמינדב, יצא ממנו פנחס". (בבא בתרא קט:)

יש להבין איזה מסר רוצה רבי אלעזר להעביר באמצעות הוספת המילה "לעולם" שנראית על פניה כמיותרת וכלא נחוצה, מספיק אם היה כותב "ידבק האדם בטובים".

ונראה לבאר שרבי אלעזר בא לומר חידוש עצום הלומדים ממש רבנו, שאפילו אדם הנמצא בדרגת משה, יראה להידבק באשה הבאה ממשפחה טובה, יחפש אחר שורשה ויברר את מוצאה, ולא די בכך, אלא יעשה כל מאמץ והשתדלות, ולעיתים אף יתייגע במסירות נפש ובדמים תרתי משמע, למצוא בת ישראל כשרה, צנועה וחסודה, וכל כך למה? ראה מה עלה בגורלו של משה שלמרות היותו צדיק וטהור, קדוש מרחם אימו, עד שקראו הקב"ה "בכל ביתי נאמן הוא", וחרף זכויותיו הרבים והעצומים לאין שיעור וערך, כל אלו ועוד לא עמדו בפני נכדו בשעת מבחן ופרש מדרך אבותיו להבלי העבודה זרה.

לברכה והצלחה

אלמוג לוי
בן שולמית הי"ד
שרית בת
בת - שבע

לברכה והצלחה

שיר בת אושרת
בן ציון בן מירב

לברכה ועולם ברוך ה'

שרה בת לאורה
ינית בת רחל
שמעון בן מרסל
תנצבה

לברכה ועולם ברוך ה'

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (הי"ד)
תנצבה

לברכה ועולם ברוך ה'

חנה בת חפסה
יוסף בן הלן
יצחק בן מרים
תנצבה



דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטיין



ש"ת עם הרב"ג הרב אורן נזרית

הלכות קידוש

שאלה: האם הדין שיין פוטר שאר משקים זה רק אם שתי רביעית מהיין, או שמספיק טעימה מהיין ואפשר לשתות שאר משקים.

תשובה: אם ברך על היין אפילו שלא שתי ממנו רביעית פוטר שאר משקים, רק שתהא דעתו על שאר משקים בשעת הברכה או שיהיו המשקים לפניו בשעת הברכה.

שאלה: האם ספרדי ששומע קידוש מאשכנזי שמכוין להוציא ידי חובת קידוש רשאי לשתות מהיין כאשר כשישית ממנו יין והשאר מים.

תשובה: ספרדי ששמע ברכת הגפן מאשכנזי שכיון להוציא ידי חובת קידוש על יין שרובו מים אסור לו לטעום מהיין, על סמך ברכת הגפן שבירך האשכנזי, מכיוון שלדעת הספרדים יין כזה ברכתו שהכל.

שאלה: האם מותר לבני הבית לטעום מן הסלטים שמכינים לבדוק אם חסר מלח וכו' לפני הקידוש בליל שבת.

תשובה: ראוי להימנע מלטעום מן הסלטים בשעה שמכינים קודם הקידוש, ואם יש אורחים מרובים ויש טירחא בדבר לטעום אחרי הקידוש, מותר לטעום ובלבד שלא יבלע אלא טועם ופולט.

שאלה: האם מותר לאכול מאכל או לשתות משקה בין שחרית למוסף בשבת והאם צריך קידוש? תשובה: לכתחילה ראוי לעשות קידוש אבל אם אין באפשרותו לעשות קידוש וכן במקום צורך יש להקל.

"והדגה... מתה" (שמות ז', כ"א)

ראובן קבל משמעון חבירו את דירתו בהשאלה למשך יומים, והגיע יחד עם בני משפחתו לשהות בדירה, (לאחר ששמעון בעל הדירה יצא לגפוש בעיר אחרת).

טרם עזיבת משפחת ראובן את הדירה, הבחין אחד הילדים כי באקוריום שבדירה יש אחד עשר דגים, ומתוכם דג אחד מת. ראובן הוציא את הדג המת, וחשב בלבו - "כדי להיטיב עם שמעון המארח האדיב, אלך ואקנה לו דג אחר במקום זה שמת".

וכך עשה. ראובן נגש לחנות בה מוכרים דגי נוי, הבחין בדג שזנארה.

ממשפחת הדגים שבאקוריום של שמעון, קנאו, והכניסו לאקוריום, מבלי לספר על כך לשמעון.

ראובן ומשפחתו עוזבים את הדירה, ושמעון חוזר אליה, והנה, לא חולפות כמה שעות, ושמעון מתקשר אל ראובן, ושואל מתוך פליאה: "להיכן נעלמו הדגים שהיו באקוריום? הרי פאן אחד עשר דגים ועכשיו ישנו דג אחד בלבד!...".

השיב ראובן: "לא רק שלא לקחנו דגים מהאקוריום, אלא אף הכנסנו דג חדש נוסף תחת אחד הדגים שמת...". עד מהרה נפתרה התעלומה - התברר, שהדג היחיד שנותר באקוריום, היה אותו דג שקנה ראובן, אלא שלא היה זה דג רגיל, אלא "דג הטורף"! והוא פשוט טרף את כל עשרת הדגים...

עכשיו שמעון תובע מראובן לשלם על הנזק של אבוד עשרת הדגים היקרים שלו. לעמיתו טוען ראובן: "לא ידעתי כלל שמדובר בדג טורף, וככלל לא התפונתי להזיק, אלא אדרבה כל פונתי הייתה לתת לו דג במתנה...". האם ראובן צריך לשלם עבור עשרת הדגים שנטרפו?

תשובה:

נאמר במסכת בבא קמא (נ"ו): "המפעמיד בהמת חבירו על קמת חבירו - חייב", דהיינו אם לקח אדם בהמה, אפילו אם אינה שייכת לו, והעמיד אותה בקדים על גבי תבואתו של חבירו, ואכלה הבהמה מהתבואה - חייב המפעמיד בתשלום הנזק שעשתה הבהמה. הרשב"א פאר שמעמיד הבהמה חייב מדיו "אדם המזיק" (כאילו הוא הזיק בקדיו את תבואת חבירו), ולכן גם אם הוא היה שוגג (או אנוס) יש לחייבו, שכן "אדם מועד לעולם", (וכן נקטו הפוסקים יוסף ויהרמ"א בחו"מ שצ"ד-ג').

ולכן יש לחייב את ראובן לשלם עבור הדגים שנטרפו, גם אם גרם להזיק ללא שום פגנה, (ובפרט שיש מקום גדול לטען שיש כאן פשיעה מצד ראובן בכך שלא ביר שאלו מדברי דג שעלול לאכל את שאר הדגים).

לסכמים: ראובן צריך לשלם לשמעון את דמי הדגים שנטרפו.

ש"ת עם הרב"ג הרב בנימין חותה

מניעת מכשול בשבת

שאלה: ברית מילה בשבת האם מותר לעשותה בבית הכנסת שיש שם מצלמת אבטחה כדי שנוכל לאחר השבת לקבל מהגבאי את ההסרטה שיהיה מזכרת מהברית.

תשובה: אם אבי הבן או אביו או חמיו מתפלל קבוע באותו בית הכנסת מותר הדבר אבל לבא במיוחד לבית כנסת שיש בו מצלמה כדי להרויח סרט של הברית אסור הדבר.

שאלה: גר באזור קרוב לכפר ערבי ויש לו הנאה משמיעת השירים מהמסגד האם מותר בשבת לשבת במרפסת ולהתענג ממוזיקה זו.

תשובה: אם יושב כדרכו ולא ניכר שעושה כן לצורך שמיעת שירים מותר אבל לשבת בכוונה כדי לשמוע השירים אסור.

שאלה: בית שיש בו אזעקה וביטלו אותה מלפעול בשבת אבל יש מנורה אדומה בפינת התקרה שבפתחת הדלת היא נדלקת ולא ניתקה לפני שבת האם מותר לפתוח את דלת הבית שהרי מדליק המנורה מחמת כן.

תשובה: לכתחילה יש לדאוג למערכת אזעקה המתאימה לשבת שאז גם גלאי זה מנותק בשבת או לכסותו עם מדבקה לפני שבת אבל אם לא עשה כן או שנמצא במקום שמנורה זו דולקת מותר לפתוח ולסגור את דלת הבית אף שמדליק מנורה מחמת כן.

לדפואה שלומה

סולטנה
בת פרחא
שמעון יעקב
בן סולטנה

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון דבקה
הודיה לוי
אריק ועינב
דון וב"ב

לדפואה שלומה

דוד בן טטיאנה
טליה אפרת
בת ענבל שרה
מיכל בת רחל

לדפואה שלומה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה מרים
בת רחל

לזיווג הגון

שירה
בת ציפורה



צדיקים במיתתם קדושים חיים

שממנה נולדו ילדיהם אביגיל בוסו, הרב ברוך, פנינה אשת רבי דוד יהודיוף ועליזה הראל. מרים נפטרה בתאונת דרכים באשדוד. רבים נהרו לבבא סאלי כדי לזכות בברכה, בבקבוק מים שזכה לברכתו או בקמע.

סיפור על ה"בבא סאלי"

באחד הימים, נאלץ הבבא סאלי לצאת למסע דחוף בין עיירות במרוקו כדי לפדות שבויים ולסייע לקהילה מרוחקת. הדרך עברה בנתיבי מדבר מסוכנים שנשלטו על ידי כנופיות שודדים אכזריות. בעיצומו של הלילה, כשהשיירה הקטנה של הרב התקדמה בחשיכה, צצו לפתע מבין הדיונות עשרות שודדים חמושים רכובים על סוסים. הם הקיפו את הכרכרה בצעקות ושלפו חרבות. השודדים היו ידועים בכך שהם לא משאירים עדים - הם לקחו את הרכוש והרגו את הנוסעים. המשמשים של הרב רעדו מפחד. "אנחנו אבודים!" לחשו. אבל הבבא סאלי ישב בפנינה, עטוף בטליתו, וקרא תהילים בשלווה מוחלטת. ראש השודדים ניגש לכרכרה ופתח את הדלת בזעם. הוא ראה את דמותו הקדושה של הרב, קורנת באור של קדושה. השודד קפא במקומו. הוא מעולם לא ראה פנים כאלו. במקום לשדוד, הוא שאל בקול רועד: "מי אתה? ומה יש לך בתיקים?". המשמשים רצו לשקר ולהגיד שאין להם דבר, כדי שלא יחפשו. אבל הבבא סאלי עזר אותם ואמר לשודד את האמת הפשוטה: "אני ישראל אבוחצירא. בתיקים האלו יש כסף שנועד לעניים וליתומים. זה לא הכסף שלי, זה הכסף של הקדוש ברוך הוא".

השודד, שהיה רגיל שאנשים מתחננים על חייהם או משקרים כדי להציל את עורם, נדהם מהאומץ והכנות. הוא אמר לרב: "בגלל שלא שיקרת לי, ובגלל שהפנים שלך לא מפחדות מאף אדם, אני לא רק אשאיר אתכם בחיים - אני והאנשים שלי נלווה אתכם עד ליעד כדי שאף כנופיה אחרת לא תפגע בכם".

וכך היה. כנופיית השודדים המפחידה הפכה למשמר כבוד שליווה את הצדיק עד שהגיע למחוז חפצו בשלום. **א"י"ה יום חמישי ד' שבט יום הילולתו זיע"א**

רבי ישראל אבוחצירא הבבא סאלי זיע"א

רבי ישראל אבוחצירא ה"בבא סאלי" זיע"א נולד בעיר ריסאני שבמחוז תפילאלת. משפחת אבוחצירא נודעה כשושלת רבנים, תלמידי חכמים, מקובלים ובעלי מופתים. אביו היה רבי מסעוד, בנו בכורו של רבי יעקב אבוחצירא בעל ה'אביר יעקב'. הרב ישראל עצמו היה אחיהם של הרב דוד אבוחצירא ושל הרב יצחק אבוחצירא המכונה בבא חאקי. מגיל צעיר הנהיג עצמו בסיגופים: נדר שלא לאכול בשר, והיה צם בימי החול. למד שחיטה, מילה וכתיבת סת"ם.

בהגיעו למצוות השיאו אביו לרחמה בת אחותו, שנפטרה כעבור שנתיים בעת לידת בתה, שגם כן לא שרדה. מספר חודשים לאחר מכן נשא בגיל 16 את פריחה אמסלם. נולדו להם תשעה ילדים, אך רק שלושה מהם הגיעו לבגרות: בנם רבי מאיר אבוחצירא, ביתם הרבנית רוחמה (מחצ"י), שהייתה נשואה לבן דודה אברהם אבוחצירא, רב העיר יבנה, ולאחר מכן של רמלה, הרבנית שרה, שנולדה בעיר בודניב. פריחה נפטרה ונקברה בהר המנוחות. ב"ב באייר תרס"ח נפטר האב רבי מסעוד, ובנו הבכור מילא את מקומו. פחות משנה לאחר מכן חילק רבי דוד את סמכויותיו.

הבבא סאלי התמנה לראש הישיבה בריסאני. בשנת תר"פ התנהלו קרבות בין התושבים לבין הכובשים הצרפתיים באזור. התושבים חשדו שבני משפחת אבוחצירא שיתפו פעולה עם הצרפתיים. בשבת י"ד בכסלו תר"פ הוצא רבי דוד להורג בידי מנהיג מקומי. לאחר מכן ברחו הבבא סאלי ואחיו רבי יצחק אבוחצירא לעיירה בודניב ושם הקימו מחדש את הישיבה. באותו זמן התמנה הבבא סאלי לרב של מחוז תפילאלת. בשנת תרפ"ב נסע לארץ ישראל ולמד בישיבת המקובלים בית אל. לאחר זמן מה חזר לבודניב שבמחוז תפילאלת בהוראת רבו, ראש ישיבת תפילאלת, הרב משה תורג'מן.

בשנת תרצ"ג נסע שוב לארץ ישראל ולמד בחברותא עם רבי עזרא עטיה בישיבת פורת יוסף, וחזר שוב בהוראת רבו. בבודניב נשא לאישה את מרים. בת רבי אליהו אמסלם,

הלכות ברכות ברקים ורעמים חלק ב'



השומע רעמים בהיותו בבית הכיסא

אדם שיצא מבית הכיסא, ושומע קול רעמים, ומשער שאם יטול ידיו לא יספיק לברך, יברך בלי נטילת ידים. ואם נגע במקומות המכוסים ינקה ידיו בכל מידי דמנקי ויברך (חזו"ע שם עמוד תסד).

כמו כן אם נכנס להתפנות ורואה ברקים או שומע רעמים ומשער שיהיו עוד ברקים ורעמים לא יצא כדי לברך היות וצריך להתפנות, אכן אם לא משער כן, יצא ויברך ובתנאי שאינו מתאוה כל כך שאז אסור לו לברך משום בל תשקצו (הליכות מועד ברכות).

רואה ברקים ושומע רעמים והוא מתפלל או לומד

הרואה ברקים או שומע רעמים והוא באמצע תפילתו, אם הוא באמצע פסוקי דזמרה יברך אף באמצע הפרק ואם הוא באמצע קריאת שמע וברכותיה, באמצע הפרק לא יברך, דכיון שעוסק בשבחו של מקום,

אין לו להפסיק לשבח אחר, אך בין הפרקים יברך היות והיא מצוה עוברת (משנ"ב בסימן ס"ו ס"ק י"ט)

השומע רעמים בזמן שלומד תורה

באמצע הלימוד יפסיק ויברך, אך באמצע שיעור תורה לרבים, לא יפסיק המגיד שיעור לברך, דאין מבטלים תלמוד תורה דרבים אף לא למצוה עוברת (עי' סימן ר"נ בשעה"צ אות א'). אך משתתפי השיעור רשאים לברך בלחש. (הליכות מועד ברכות)

ראית אור הברק

היושב בתוך חדר ולא ראה את הברק עצמו, אלא ראה רק את אור הברק, מברך "עושה מעשה בראשית", מפני שגם על ידי האור של הברק רואים מעין מעשה בראשית (חזו"ע שם תסו).

שמע רעמים ולא בירך

אם שמע רעמים והיה עסוק בלימודו, ולא בירך כשישמע הרעמים פעם אחרת באותו יום צריך לברך.

סרקו את הברקוד המצורף

והצטרפו אלינו לאתר "אוד הנר",

באתר זה תוכלו לקבל את העולנים מכל

השנים סרטונים ושיעורים בהלכה ובאגדה

באהבה רבה



לברכה שלומה

דודית

בת עמליה

יצחק בן חנה

לברכה והצלחה

מרדכי ויפה

מורנו זב"ב

ליאור ושיר

מורנו

לברכה והצלחה

אלג'ריה

בת מרים

מרים (מיד)

בת דות

